

Smutné dievčatko

Bol to škaredý a upršaný deň. Za oknom sedelo malé dievčatko a hralo sa s koníkom. Bola šťastná že nemusí moknúť na daždi.

Toto dievčatko nebolo obyčajné, jej rodičia boli uznávaní herci a ona mala všetko čo len chcela. Počnúc od bábik, hojdacích koníkov až po to najdrahšie oblečenie. Mala všetko ale pri tom nič. Jedinú vec, ktorú vždy chcela bola, aby mohla trávi viac času s jej rodičmi. Oni boli neustále preč a malé dievčatko bolo samé s jej opatrovatelkou. Avšak tá sa mohla snažiť ako len chcela nikdy sa dievčatko neusmialo.

Takto dni plynuli až nakoniec nastúpila do školy, ale znovu do nového prostredia išla bez toho po čom túžila najviac. Nemala nikoho iného len jej rodičov ale tí sa starali viac o ich kariéru hercov než o ich vlastné dieťa. Dievčatko sa uzavrelo do seba s nikým nehovorila a stala sa takzvanou zlou dievčinou. Každému sa za ich úspechy smiala, šikanovala ostatné deti a ona tým upútavala pozornosť na seba s trochou nádeje že si ju rodičia všimnú. Takto plynuli dni a ona sa začala viac priživovať na nešťastí druhých. Jej opatrovatelka si už nevedela rady a dala výpoveď. Myslela si s malou nádejou že niekto môže pomôcť dievčatku.

Každý deň po škole chodila tou istou cestou domov. A dnes tomu nebolo vôbec inak, sama kráčala ulicou, potom cez park až na lúku, kde si všimla niečo nezvyčajné. Bol to chlapec v roztrhanej košeli, špinavých nohaviciach a čiernou tvárou od popola. Ako ho jej krásne modré oči zbadali, niečo sa v nej zmenilo. Bol to pocit smútku, ktorý už dlho nezažila. Avšak sa otriasla a kráčala ďalej popri potoku, ktorý viedol až do jej obrovského domu. Tak ako vždy odišla do izby a pozerala sa chvíľku z okna. Uvidela toho chlapca ako smutný sedí pod stromom a číta si knihu. Lebo práve tento strom bol jej útočiskom, keď bola smutná alebo nahnevaná. Znovu zacítila ten pocit smútku. Aj keď vedela že to nie je jej problém bála sa o neho. Začala si písať úlohy a vtom začula hrozný rachot, ktorý prichádzal z vonka. Pozrela sa cez okno a pršalo, blýskalo sa a hrmelo. Dievčatko zatiahlo závesy, zavrelo okno a odišla do jedálne, kde vedela, že tam niekto bude. Ale márne, v celej vile bola tma a nikto jej nebol po ruke. Bála sa ako ešte nikdy predtým a potom si spomenula na smutného chlapca pod stromom. Z očí jej vytreštili slzy ako začula blesk popri strome. Vzala kabát, čiapku a iba v papučiach vybehla do dažďa, ale nikoho nevidela ani chlapca, ale ani komorníka, ktorý bol vždy vo vile, v podstate tam býval. Všetci boli preč. Dievčatko sa bálo a prosilo, aby sa chlapcovi, ktorý sa zo smútkom na ňu pozeral ,nič nestalo. V tú chvíľu si uvedomila, že keby ho zobrala za ruku a odišli by do vily, nebála by si tak veľmi o neho. Vrátila sa naspäť do domu zapla všade svetlá, uvarila si horúcu čokoládu a čakala, kým príde niekto domov. Na druhý deň sa zobudila v jej posteli pozakryvaná a úplne vyspatá.

Všimla si že bude meškať do školy. Nechcela nikomu ukázať, že plakala a tak si utrela slzy a išla tou istou cestou do školy. S malou nádejou, že uvidí chlapca, ako si číta pod stromom.

Plynuli mesiace a ona sa stále viac o neho bála, aj keď si to nikto nevšimol. Jedného dňa pršalo tak ako tú noc, keď plakala od strachu. Všetko jej vrátilo spomienky. A keď skončila škola vybehla z triedy, potom do haly smerom domov. Ale tu znenazdajky si všimla chlapca s jeho smutným výrazom v tvári, avšak teraz neutiekla domov, ale ostala s ním sadli si pod strom a ona sa ho začala pýtať na jeho meno, kde býva čo tam robí a takto sa rozprávali celé hodiny, stratili pojem o čase. Vôbec im nevadilo, že sedia v daždi a sú celí mokří. Potom sa rozišli a dohodli sa, že sa budú stále stretávať po škole. Aj sa tak stalo každý deň po škole sa stretli a rozprávali sa skoro o všetkom.

Ale jedného dňa sa dievčatko vracalo zo školy, ale chlapca nikde nebolo. Stále on bol jediný ktorému verila a hovorila všetko. Pod stromom našla iba lístoček s nápisom starej opustenej továrne na žuvačky. Všetko pustila na zem a rozbehla sa za mesto, kde boli pozostatky továrne. Myslela si, že chlapca tam nájde. Vstúpila do tmavej miestnosti a tam zrazu uvidela dve dospelé postavy. Boli jej povedomé, ale nevedela odkiaľ, pripomínali jej známu tvár, ale nevedela akú. Chvíľu sa prizerala, ale potom jej niečo chytilo ústa a do ucha je známy hlas zašepkal, aby sa nepohla a nekričala. Bol to chlapec oblečený v krásnom novom obleku a úžasne ostrihaným účesom. Ona sa zľakla, ale verila mu. Bol to on, chlapec, ktorého považovala za najchudobnejšiu osobu s knihou. A za to ho mala rada, lebo jemu stačila iba jedna vec ku šťastiu, a to bola kniha a čas strávený s dievčinou. Neprehovorila a s chlapcom sa dívali na dve čierne postavy v diaľke. Po chvíli ich čakanie omrzelo a posunuli sa bližšie k nim. Avšak oni si ich všimli a prišli k deťom - bola to mama a otec malej dievčiny. Neboli nahnevaní, ale prekvapení, ako sa tam malé deti dostali. Ale pritom všetkom sa pozerali na svoju dcéru so šťastím v ich očiach. Deti sa báli čo bude ďalej. Zrazu sa ozval hlasitý a vysoký muž a zakričal: STOP, na dnes je to všetko. Všetkých štyroch myklo, ale deti už vedeli, že to bol režisér a natáčali tam film. Dievčatko ani chlapec stále nič nehovorili, iba sa usmievali. Rodičia po sa prvýkrát dievčatka spýtali, či nechce ísť na zmrzlinu a aj sa tak stalo. Spolu s chlapcom sa vybrali ako šťastná rodina do cukrárne, tam si kúpili najväčší pohár zmrzliny a išli smerom domov.

Na druhý deň sa dievčatko zobudilo, ale myslela si že to bol iba sen. Odišla oblečená z izby smerom do kúpeľne, ale niečo ju zarazilo. Bola to vôňa čerstvých palacinek s ovocím. Rozbehla sa do kuchyne a tam uvidela jej rodičov ako pečú koláče a rôzne iné dobroty. Prišla k nim a neistým hlasom sa pýta: „Nemali by ste byť v práci“? Avšak oni sa usmiejú a povedia: „Nie, dnes a celý mesiac máme voľno, lebo chceme tráviť viac času s tebou“. Ona ani neváhala a objala ich tak silno, že skoro nedýchali. Od toho dňa trávili čas spolu aj s chlapcom. A malé dievčatko sa konečne radovalo a bolo

šťastné. Až tu rodičia pochopili, že dary ju iba viac rozosmutneli. Pretože nemohla byť s tými, ktorých mala rada zo všetkých najviac. Pretože šťastie môže byť aj tá najchudobnejšia vec na svete.